

تجربه دیگران

فناوری‌هایی برای کرونا

● ایسنا؛ تاکنون ۸۰ هزار فرد در جهان به کروناویروس که اکنون با نام «کووید ۱۹» شناخته می‌شود، مبتلا و در این میان حداقل هزارو ۷۰۰ کادر پزشکی در چین نیز به آن مبتلا شده‌اند. تاکنون نزدیک به دوهزارو ۵۰۰ نفر بر اثر این ویروس جان خود را از دست داده‌اند.

پس از شیوع ویروس کرونا در بسیاری از کشورهای جهان، صدها روایت در بیمارستان‌ها، ساختمان‌های اداری و فرودگاه‌های سراسر جهان مستقر شده‌اند تا بتوانند به متخصصان در پیشگیری از این بیماری کمک کنند. در این خبر قصد داریم فناوری‌هایی را که کشورهای مختلف برای مبارزه با این ویروس مرگ‌بار از آنها استفاده می‌کنند، معرفی کنیم.

● **کمک‌گرفتن از پهپادها؛** مقامات چین پهپادها را در سطح این کشور به کار گرفته‌اند تا افرادی که بدون ماسک از خانه بیرون می‌آیند، شناسایی کنند.

● **استفاده از یک اپلیکیشن خاص:** چین اپلیکیشن «ردیاب تماس نزدیک (close contact detector)» طراحی کرده که به کاربران امکان می‌دهد تشخیص دهند در معرض این ویروس قرار دارند یا خیر. تعریف تماس نزدیک، شامل افرادی می‌شود که با یکدیگر همکار یا هم‌کلاس هستند یا در یک خانه زندگی می‌کنند. علاوه بر این، کادر پزشکی که با بیماران مبتلا به کروناویروس در تماس هستند یا مسافرانی که حمل‌ونقل انبوه را تجربه می‌کنند نیز در معرض ابتلا قرار دارند.

● **کمک‌گرفتن از هوش مصنوعی:** شرکت «علی‌بابا» که غول فناوری چینی‌هاست، یک سیستم «هوش مصنوعی» راه‌اندازی کرد که می‌تواند افرادی که تب دارند را شناسایی کند. میزان خطای سیستم در تشخیص تب با تماس غیرمستقیم هم فقط ۰.۳ درجه سانتی‌گراد است. سیستم مذکور به طور خودکار به کارمندان هشدار می‌دهد و به‌سرعت مکان مسافر را پیدا می‌کند. علاوه بر علی‌بابا، بسیاری از شرکت‌های فناوری دیگر در چین هم سیستم‌های هوش مصنوعی غربالگری تب را توسعه داده‌اند.

● **کمک‌گرفتن از تلفن همراه:** به‌تازگی، سیستم‌های جامع اطلاعات سلامت سنگاپور (IHIS) و شرکتی به نام«کرونی کر» سیستم جدید غربالگری برای سنجش تب مسافران توسعه داده‌اند که این سیستم به یک تلفن هوشمند و دوربین‌های حرارتی و لیزری مجهز در از طریق آنها قادر به اندازه‌گیری دمای بدن افراد است. این فناوری می‌تواند سرعت عبور مسافران در مراکز و مکان‌های مختلف را افزایش و امکان انتقال ویروس را کاهش دهد.

● **کمک‌گرفتن از روپات‌ها:** علاوه بر شناسایی سریع‌تر، این دستگاه‌ها یک مزیت دیگر نیز دارند و آن این است که سبب می‌شوند پزشکان ارتباط مستقیم با بیماران مبتلا به کروناویروس نداشته باشند. این روپات‌ها کارهای دیگری نیز انجام می‌دهند که می‌توان به ضدعفونی‌کردن اتاق‌های بیمارستان و حتی هواپیمای نیز اشاره کرد. یکی از این روپات‌ها، روپاتی به نام «تمی» است که می‌تواند میزان ارتباط مستقیم پزشکان با بیماران مبتلا به کروناویروس را به حداقل برساند. تاکنون صدها روپات «تمی» در بیمارستان‌ها، فرودگاه‌ها و خانه‌های مراقبت از سالمندان قرار داده شده‌اند. این دستگاه همچنین در دفاتر سراسر چین استفاده می‌شود تا کارکنان آن دفاتر را روزانه بررسی و درجه حرارت بدن آنها را اندازه‌گیری کند تا دریابد آنها تب دارند یا خیر، چراکه تب یکی از بارزترین علائم است. اگر فردی تب داشت، «تمی» کارمند را به مطب پزشک راهنمایی می‌کند تا از آلوده‌کردن دیگر همکارانش جلوگیری کند. علاوه بر این، روپات‌های حضور از راه دور شرکت «زنکس» به نام «لایت استرایک» که امکان برقراری ارتباط تصویری، نظارت و تحویل بی‌خطر مواد غذایی و دارو را فراهم و اتاق‌های بیمارستان‌ها را ضدعفونی می‌کنند، کمک ارزشمندی به پرسنل بیمارستان‌ها برای مقابله با ویروس می‌کنند. روپات‌های این شرکت در بیش از ۵۰۰ مرکز درمانی در سراسر ایران متحده در حال استفاده هستند. این روپات‌ها از زنون (گاز بی‌بو و پایدار) برای ایجاد یک اشعه فرابنفش شدید استفاده می‌کنند که باعث ازبین‌رفتن باکتری‌ها، ویروس‌ها و قارچ‌ها در سطوح بیمارستان می‌شود. بنا بر گزارش‌ها، استفاده از این روپات در بیمارستان‌ها سبب ازبین‌رفتن ۵۰ تا صددرصدی باکتری‌های «کلستریدیوم دیفیسیل» و باکتری‌های «ام.آراس.ای» و عفونت محل جراحی (SSI) شده است. از آنجا که این روپات‌ها قابل حمل هستند، می‌توان آنها را در سراسر بیمارستان‌ها، آزمایشگاه‌ها و اتاق‌های انتظار و حتی در آمبولانس‌ها استفاده کرد. آنها در ۱۰ تا ۱۵ دقیقه قادر به ضدعفونی‌کردن اتاق بیماران هستند.

● **کوکُل و فیس‌بوک:** معمولا سامانه‌های هشدار قرمز را با توجه به فجایع طبیعی و انسانی راه‌اندازی می‌کنند. فیس‌بوک از شبکه اجتماعی خود استفاده می‌کند تا به کاربران و دوستان‌شان اطلاع دهد در امنیت هستند. از طرف دیگر، سرویس هشدار کوکل، به‌ویژه برای پایش‌اوردن پیوندهای مشکوک، اطلاعاتی را که از منابع تأییدشده تهیه می‌شود، در اولویت منابع جست‌وجو قرار می‌دهد.

روزنامه شتر

چهارشنبه ۷ اسفند ۱۳۹۸
۲ رجب ۱۴۴۱ = ۲۶ فوریه ۲۰۲۰
سال هفدهم = شماره ۳۶۵۷ = ۱۶ صفحه
اذان ظهر تهران ۱۲:۱۷ • اذان مغرب ۱۸:۱۴ • اذان صبح فردا ۵:۱۵ • طلوع آفتاب ۶:۳۸

روزنامه‌فردا

کارتون خواب

لوبومیِر کوترا

روزمهره‌های کرونا- ۳

زنجبیل و سفر به شمال

ماجاری تعطیلی مدارس و نگرانی خانواده‌ها از اتفاقاتی است که در چند روز گذشته بیش از همه به چشم می‌خورد، به‌خصوص خبری که از قول نوبخت و خبرگزاری خانه ملت پخش شد و اعلام شد که تا ۱۵ فروردین مدارس تعطیل است و این تصمیم گرفته شده است. بسیاری خوشحال شدند، اما کمی بعد اعلام شد فقط یک پیشنهاد است، آن‌هم درحالی‌که مجلس کلیات لایحه را لغو کرد و برخی به طنز گفتند برای این است که تعطیل شوند و از عواقب ویروس کرونا دور بمانند، اما نگرانی دیگر افراد و به نظر مسئولان این بود که اعلام تعطیلی کامل سبب می‌شود تا مردم به سمت مازندران و گیلان هجوم ببرند و نشانه آن شلوغی آزادراه تهران- شمال بود؛ اتفاقی که سبب شده است فرماندار آن خطه کشور اعلام کند که از کسانی که وارد شده‌اند تست کرونا گرفته می‌شود حالا یا به وسیله آزمایش دمای بدن یا آزمایش‌های دیگر. در کانال‌های خاص پزشکان، از قرنطینه‌شدن و در آسیب قرارگرفتن پزشکان و کادر درمانی اطلاع داده می‌شود؛ پزشکانی که در این مدت بارها هشدار داده‌اند و به‌خاطر مشکلات و عدم اطلاع‌رسانی خود پیش‌قدم شده‌اند و با انتشار فیلم‌ها و صداهای خود گزارش‌های دقیق

پرنده آبی

سلب‌ریتی‌های ایرانی کجا هستند؟

در شبکه‌های اجتماعی سؤالی مطرح شده است و پرسیده‌اند در این شرایط بحرانی و نگرانی درباره ویروس کرونا و افزایش تعداد اخبار متضاد و همچنین کمبود امکانات، سلب‌ریتی‌های ایرانی کجا هستند. کاربران به رفتار عجیب، سوءاستفاده یا شاید هم کم‌دانی پهنوش بختیاری اعتراض کرده‌اند که با انتشار ویدئویی در اینترنت برای درمان و پیشگیری از کرونا خبر داده است. هرچند او مورد بیگیری قضائی قرار گرفت. افرادی نظیر کیهان ملکی و ... نیز با انتشار ویدئوهایی باعث ترس و وحشت و افزایش نگرانی مردم شده‌اند. حالا سؤال این است که این افراد را به نظر معنایی دارد؟ چرا افراد شناخته‌شده و معقول‌تر نظیر پرویز پرستویی یا مهتاب کرامتی وارد عمل نمی‌شوند تا در عین دادن آرامش به مردم، کمک‌های دیگری نیز برسانند؟ چرا سلب‌ریتی‌های ایرانی به مسئولیت اجتماعی خود به نحو مناسب عمل نمی‌کنند و زمان مناسب برای همراهی با مردم را انتخاب نمی‌کنند؟ یکی از کاربران به مقایسه رفتار سلب‌ریتی‌های کره با ایران پرداخته است. او نوشته است: چندروزی می‌شود که کرونا به‌عنوان یک مشکل جهانی، ۳۷ کشور را درگیر خود کرده است. در این میان اقشار مختلف جامعه نسبت به وضعیت بحرانی، وظایفی دارند که از آن به‌عنوان «مسئولیت اجتماعی» یاد می‌شود. سلب‌ریتی‌های کراه‌در مواجهه با این مشکل کمک‌هزینه‌هایی برای خرید تجهیزات پرداخت کرده‌اند. اما در ایران وضعیت متفاوت بود؛ در بحران‌هایی نظیر سیل که اکنون به نظر می‌رسد نگرانی از آن در جنوب‌شرقی و غرب کشور موج می‌زند، همواره افراد مشهور همراهی کرده‌اند. این‌بار نیز به نظر می‌رسد بحرانی همه‌گیر در راه است و نیاز است تا با همراهی آنها همدلی بیشتری به وجود بیاید و از این مسیر بگذریم.

یکی از سرگرمی‌های مردم ایران در هر دوره تبلیغات انتخاباتی، حضور افرادی است که صد درصد مطمئن هستند موفق نخواهند شد، اما با جدیت حضور می‌یابند و تبلیغ و گاه شعارهایی مطرح می‌کنند که تا مدت‌ها سوزه برخی رسانه‌ها و فضای مجازی می‌شوند. این پدیده اجتماعی، عموماً در شهرهای بزرگ در هر انتخابات به چشم می‌خورد و تعداد آنها هم بسته به سیاست اعلام صلاحیت در هر دوره، کم و زیاد می‌شود. آنها عشق برنده‌شدن دارند؛ چه در انتخابات رقابتی و چه در میدان خالی‌شده از رقیب!

روان‌شناسان غالباً این‌گونه افراد را ذیل «تیپ» شخصیتی پیشرفت‌گرا» دسته‌بندی می‌کنند که آنچه برایشان بیش از هر چیز اهمیت دارد، موفقیت‌شان است و برای پیشرفت، سخت کار می‌کنند و دست به هر اقدامی که لازم باشد، می‌زنند و جویای نام و مقام هستند. شاید نامزدهای گمنامی که امیدی به پیروزی ندارند اما کاندیدا می‌شوند، صاحب چنین تیپ شخصیتی هم باشند، اما فکر می‌کنم فراتر از آن، با استعدادهایی مواجه هستیم که به دلیل برخی ناکارآمدی‌ها در ساختار فعلی مردم‌سالاری، نمی‌توانند توانمندی خود را در معرض استفاده جامعه قرار دهند.

در نظام‌های مردم‌سالار، احزاب محلی مشخص برای رشد و پرورش این استعدادها هستند و هر شهروندی می‌تواند طبق رویکرد و دیدگاه خود، وارد یک حزب شود و در آنجا مراحل رشد را بر مبنای شایسته‌سالاری طی کند و در نهایت بتواند در عرصه‌های بالاتر استعدادش را بروز دهد. اکنون در بسیاری از کشورهای مهم و بزرگ دنیا، شاهد برآمدن جوانان بر بالاترین مدارج حکومتی هستیم و این امر در حال سراپت به غالب کشورهاست. در انتخابات گذشته آمریکا تعداد مردان و زنان متولد دهه‌های ۸۰ و ۹۰ میلادی که نامزد کنگره شدند، بیش از ۳۰۰ درصد افزایش را نشان داد. در اروپا افرادی کمتر از ۴۰ سال سن به ریاست کشور خود دست یافتند که می‌توان به سیاستن کورز در اتریش، امانوئل مکرون در فرانسه و لئو وارداکار در ایرلند اشاره کرد.

در آفریقا، آرش و استرالیا نیز جوانان زیادی برای کرسی‌های ارشد دولتی نامزد شده و تاریخ‌سازی کرده‌اند. سیاستن کورز، وزیر امور خارجه سابق اتریش و رهبر حزب محافظه‌کار، با فقط ۳۲ سال سن جوان‌ترین رهبر کنونی جهان است که در سال ۲۰۱۷ و در ۲۰۰سالگی به‌عنوان صدراعظم اتریش انتخاب شد. در ایتالیا لویجی دی‌مایو، معاونت نخست‌وزیر را فقط با ۳۱ سال سن در اختیار دارد.

صاف و ساده

می‌خواهم دیده شوم

دو سال پیش، یک دانشجوی رشته حقوق به نام تیفانی دگویی در ۲۴سالگی به عنوان جوان‌ترین عضو پارلمان فرانسه به این مجلس راه یافت. در مالزی سیدصدیق مال‌زایی با فقط ۲۵ سال سن، وزیر ورزش و جوانان شده است.

قانون اساسی جمهوری اسلامی به عنوان سند ميثاق ملی، جمهوريت و اتکا به آرای مردم را تضمین کرده و جمهوريت نظام، جزء لاینفک نظام جمهوري اسلامي است. روح قانون اساسی کاملاً در تضاد با افکار و اعمال کسانی است که در پی تضعیف جمهوريت هستند و حرکت بر مبنای نظام تک حزبی مشابه چین را سرلوحه فعالیت‌های خود قرار داده‌اند. به‌تازگی یکی از سخنرانان محافل تندرو که از یکن و حزب کمونیست چین بازدیدکرده بود، با تمجید فراوان از نظام سیاسی این کشور و اینکه فقط حدود شش درصد از مردم این کشور که عضو حزب هستند، تعیین‌کننده‌اند و بقیه حق رای ندارند، نسخه‌ای به نظر خود، کارساز برای نظام سیاسی ما پیچیده بود! این در حالی است که مردمی‌بودن در ذات انقلاب ما نهفته و جدایی‌ناپذیر است.

تنزّل نرخ مشارکت سیاسی، با تبلیغات ازسکه‌افتاده صداوسیما بالا نمی‌رود. اگر فضا برای فعالیت احزاب واقعی فراهم شود، مشارکت مردم افزایش می‌یابد، مخاطرات فراینده نظام کمتر و تاب‌آوری آن در برابر تهدیدات بیرونی بیشتر می‌شود. در همین انتخابات مجلس، اصولگرایان به‌راحتی می‌توانستند در میدانی رقابتی هم برنده شوند و اکثریت مجلس را جوانمردانه به دست آورند؛ حالا گیرم کرسی‌هایی را هم به رقیب واگذار می‌کردند، اما پیامد پیروزی در انتخاباتی را که ۷۵ درصد مردم پایتخت به آن پشت کردند، به جان نمی‌خریدند.

بنیان‌گذار جمهوری اسلامی همواره بر اهمیت مردمی‌بودن و میزان‌بودن رای و نظر مردم تأکید می‌کرد. تشریفاتی‌کردن فرایند انتخاب و دور نگه‌داشتن آحاد مردم، به‌ویژه جوانان از این فرایند، می‌تواند در آینده آسیب‌هایی جدی متوجه کشور کند.

جوانانسی که امروز می‌خواهند دیده شوند و با ناامیدی در عرصه انتخابات کاندیدا می‌شوند، می‌توانند در قالب احزاب واقعی رشد کنند. احزاب ما حزب به مفهوم درست آن نیستند. اولیای جامعه اجازه دهند احزاب واقعی با سلیاق و علائق مختلف شکل بگیرند و نقش آفرینی کنند. قدرت باید چرخش داشته باشد و برای هر شخص صاحب استعداد و توانی، امکان پیشرفت و امید به تصدی امور فراهم شود. خیل جوانانی که بعد از این حجم تبلیغات پای صندوق حاضر نشدند، رضایتمندی ندارند. پیام مردم به مسئولان در انتخابات مجلس، بازگشت به ارزش‌های قانون اساسی و مردم‌سالاری، است.

گزارش

کارگرها ساده می‌میرند

است و همچنین از آمار وزارت کار هم بیشتر است. برای همین ممکن است بعضی وقت‌ها وزارت کار آمار سه ماهه یا شش ماهه‌ای ارائه دهد و ادعا کند که در زمینه مرگ‌ومیر ناشی از کار با کاهش آمار مواجه بودیم، ولی این کاهش تخمین دقیقی از واقعیت نیست. نکته‌ای که در این میان وجود دارد این است که همین آمار پزشکی قانونی که آماری دقیق‌تر است هم به‌صورت منظم و منسجم منتشر نمی‌شود تا تصویر دقیقی از مسئله داشته باشیم. هرازگاهی پزشکی قانونی استان‌ها آماری سه‌ماهه یا شش ماهه اعلام می‌کنند اما هیچ‌وقت این آمار به‌صورت منظم و جمعیت‌شده از‌سوی پزشکی قانونی منتشر نمی‌شود یا در وب‌سایت آنها به آن اشاره‌ای نمی‌شود. در واقع اینجا انتقادی به پزشکی قانونی وارد است که چرا این آمار را به صورت منسجم و با تفکیک مقاطع زمانی و استانی منتشر نمی‌کند تا بستری برای تحلیل ایجاد شود». اسماعیلی همچنین در بخش دیگری از حرف‌هایش از نبود متولی درستی برای تأمین شرایط ایمنی در کار حرف می‌زند و می‌گوید: «در مجموع مسئله این است که طبق آمار سازمان بین‌المللی تأمین اجتماعی اعلام شده که بیش از ۹۰ درصد حوادث ناشی از کار قابل پیشگیری است. اما اینکه مسئولیت نهادهای مختلف در ایجاد تمهیداتی برای جلوگیری از این پیشگیری چقدر هست موضوع چالش ایمنی کار در ایران است. در واقع وزارتخانه‌های مختلف همچنین خود کارفرما در اینجا نقش دارند. اما این وظایف جان بین اضلاع مختلف تقسیم شده‌که موجب شده این مسئله به‌ویژه در میان وزارتخانه‌های مختلف متولی واحدی نداشته باشد و به موضوعی کم‌رنگ و بی‌اهمیت تبدیل شود و نتیجه آن آمار بالای مرگ‌ومیر در این زمینه است. بارها خود من پیشنهاد کردم که یک سازمان ملی ایمنی تأسیس شود و اختیارات ریاست‌جمهوری استفاده شود تا تضاد و تداخل مسئولیت‌ها در این زمینه را از بین ببرد. یک آژانس فراملی که نقش شبه‌قانونی، شبه‌قضائی و شبه‌اجرائی داشته باشد تأسیس شود و متولی بحث ایمنی کار در کشور شود».

روزها

روز وکیل مدافع

ابراهیم ایوبی وکیل دادگستری

● در تقویم رسمی روزی به نام «وکیل مدافع» وجود ندارد. اما مدت‌هاست کانون وکلای دادگستری در تقویمی که هر ساله منتشر می‌کند، روز هفتم اسفند (سالروز تصویب «لایحه استقلال کانون وکلای دادگستری» در سال ۱۳۳۱ در پی کوشش‌های دکتر محمد مصدق) را روز وکیل می‌نامد. با وجود تلاش‌های صورت‌گرفته از طرف کانون‌های وکلای سراسر کشور و قول مساعد دکتر حسن روحانی (که خود دارای پروانه وکالت است) در مراسم جشن استقلال کانون وکلا در اسفند ۱۳۹۵، هنوز این روز به تقویم رسمی اضافه نشده است. شورای عالی انقلاب فرهنگی، در سوم دی‌ماه امسال متنی با نام «تعیین مناسبت‌های جدید تقویم رسمی سال ۱۳۹۹ هجری شمسی» تصویب و ۹ مناسبت (از جمله ششم فروردین «ولادت زرتشت») را به تقویم اضافه کرد؛ اما همچنان خبری از روز «وکیل مدافع» نیست.

متأسفانه در بیشتر فیلم‌ها و سریال‌های (ایرانی و غیرایرانی) سیمای وکیل دادگستری چندان مثبت نیست. نمونه شاخص آن فیلم «وکیل مدافع شیطان» ساخته تیلور هاکفورد و براساس رمانی به همین نام به قلم اندرو نیدرمن است. در تصاویر بر «ذهنیت منفی مردم مؤثر است. با این حال، استثنائاتی نیز دیده می‌شود؛ مانند سریال «خانه سبز» با بازی درخشان زین‌الدین خسرو شکیبایی در نقش وکیل دادگستری که در دهه ۷۰ از تلویزیون پخش شد و رفتار انسانی و خیرخواهانه یک زوج وکیل را نشان داد. در یکی از قسمت‌ها وکیل مدافع، وکالت شوهر خواهر سابق، علیه خواهر خود در دعوی حضانت فرزندش را می‌پذیرد با این استدلال که اگر حرف او «حق» است، چرا دفاع نکنم؟

در اصل سی‌وپنجم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران آمده است: «در همه دادگاه‌ها، طرفین دعوی حق دارند برای خود وکیل انتخاب نمایند و اگر توانایی انتخاب وکیل را نداشته باشند برای آنها امکانات تعیین وکیل فراهم گردد». با این حال نگاه دیگر قوانین و مقررات تصویب‌شده پس از انقلاب اسلامی به حرفه وکالت، چندان مهربانانه نیست. برای نمونه قانون «کیفیت اخذ پروانه وکالت» مصوب سال ۱۳۷۶ تعیین صلاحیت داوطلبان عضویت در هیئت‌مدیره کانون‌های وکلای دادگستری را بر عهده دادگاه عالی انتظامی قضات قرار داده که موجب خدشه به استقلال نهاد صنفی وکالت شده است. با قانون «آیین دادرسی کیفری» مصوب ۱۳۹۴ که در تبصره ماده ۴۸ متهمن جرائم امنیتی را در مرحله تحقیقات مقدماتی، محدود به انتخاب وکلایی کرده که مورد تأیید رئیس قوه قضائیه‌اند. جالب است با وجود مخالفت علنی هر سه قوه با این تبصره، همچنان هیچ اقدامی برای حذف آن صورت نگرفته است! پرآندگدی شگفت‌انگیز قوانین و مقررات مربوط به حرفه وکالت معضل دیگری است که شرح آن را باید برای فرصت دیگر گذاشت.

بالمغ نجموی حق‌الوکاله و حق‌المشاوره وکلای دادگستری باید شود، باید دانست در وکالت نیز مانند سایر تخصص‌ها طرفین می‌توانند آزادانه در برابره مبلغ حق‌الرحمه قرارداد توافق کنند. در ماده یک آیین‌نامه تعرفه حق‌الوکاله، حق‌المشاوره و هزینه سفر وکلای دادگستری که در سال ۱۳۸۵ به تصویب رئیس قوه قضائیه رسید، به‌صراحت به اعتبار قرارداد وکیل و موکل اشاره شده است. می‌ماند تکلیف افراد فاقد تمکن مالی و بی‌بضاعت از این افراد برای گرفتن مشاوره رایگان می‌توانند هم‌هروزه به اتاق «معاضدت قضائی کانون وکلای دادگستری» که در تمامی مجتمع‌های قضائی سراسر کشور مستقر است، مراجعه کنند. همچنین اگر فردی نیازمند وکیل اما ناتوان از پرداخت حق‌الوکاله وکیل بود، با تأیید اداره معاضدت قضائی کانون وکلا (که رویه سهیل‌گرانه‌ای نیز دارد) می‌تواند از وکیل دادگستری به‌طور رایگان (همان‌گونه که در اصل سی‌وپنجم قانون اساسی آمده است) بهره‌مند شود. هر وکیل مکلف است در طول سال سه مورد وکالت ارجاع‌شده از طرف اداره معاضدت را رایگان انجام دهد.

عوم مردم شغل وکالت را حرفه‌ای اشرافی و وکلای دادگستری را افسردی ثروتمند و مادی می‌دانند. از آنجایی که وکالت دادگستری و مشاوره حقوقی در حقیقت خدمات مشاوره‌ای محسوب می‌شود، رشد منفی اقتصادی کشور، رکود، بی‌کاری، تحریم و سایر مشکلات، دامن‌گیر این شش‌ر از جامعه نیز شده است. بسیاری از همکاران شغل خود را تغییر داده یا در پی انتخاب شغل دومی برای گذران امور هستند، تلاش روزانه وکلا برای حمایت از ستمدیدگان به عنوان مسئولیت اجتماعی که گاهی منجر به حبس وکلای مدافع نیز می‌شود، هاشدی بر عاقبت‌طلب‌نبودن این گروه اجتماعی است. از همه مهم‌تر-اینکه وکلای دادگستری هر روز از پله‌های کلانتری، دادسرا و دادگاه بالا و پایین می‌روند؛ جایی که مردم برای فخرفروشی عنوان می‌کنند «خوشبختانه تا به حال سروکار ما با دادگستری نیفتاده است!».